

Γιῶργος Βέης

Ποιήματα

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΒΡΟΧΗ

Οί γέροι σταματοῦν, βυθίζουν τὰ μαστούνια τους στό χῶμα,
οί γέροι δέ βρίζουν πιά, κρατοῦν σημαϊάκια καί βήχουν.
Στήν πολιτεία πού φεγγάρια καί ὕαινες,
πού κομμένα κεφάλια καί πολιτικά γραφεῖα,
πού ἐπιγραφές «ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΠΟΙΗΤΕΣ»,
πού ἄσπροι καί κόκκινοι κοροϊδεύονται,
στήν πολιτεία πού οί μάγκες μοιάζουν μέ ἀδριάντες
ἢ βροχή ξεπλένει τούς δρομάκους καί μουσκεύει τὰ παιδάκια
πού καταριοῦνται τούς θεούς.
Κατεβαίνω τίς ὑπόγειες στοές,
κλείνω τὰ μάτια καί οί σταγόνες μου χαϊδεύουν τὰ ὄνειρα.
Ἄπό κάπου ξεφυτρώνει ὁ ἥλιος, οί λάσπες ξεραίνονται
μαζί μέ τό αἷμα μου καί τό αἷμα τῶν ἀποδημητικῶν,
τά αὐτοκίνητα γλιστροῦν ὠραία πρὸς τήν παραλία,
τά γεφύρια γεμίζουν κόσμο πού τραγουδάει ξέγνοιαστα
οί λόκοι γυρνᾶνε στά γραφεῖα τους καί ὅλα εἶναι ὅπως χθές
Κατηφορίζω γιά τό σπίτι ὁ οὐρανός καθαρίζει λίγο-λίγο,
ἢ μουσική σάν αὐλαία πέφτει νά σκεπάσει τίς ἐνοχές μου,
σήμερα 25-10-76 οί ἐνοχές μου πλῆθος πού μέ λυντσάρει,
σήμερα 25-10-76 τὰ σύννεφα διαλύονται, ἀλλά
σήμερα 25-10-76 τὰ προβλήματα διαλύονται
ὁ κοσμάκης τρέμει καί τρέχει,
ἢ ἄγνοια μέ συνθλίβει
καθώς σέ σκέφτομαι ὁ ἥλιος μου κλείνει τὰ μάτια
ὠραία μουσική ἀπό παντοῦ,
τά αὐτοκίνητα πληθαίνουν ἢ κόλαση στόν ἡμιόροφο,
στό ρετιρέ τό καθαρτήριο κι ὁ πόλεμος ξεσπάει,
«μωρέ τί εἶναι τοῦτο» φτύνει ὁ βλάχος οἱ ἀβανταδόροι,
οἱ τσίχλες, τὰ κορίτσια μέ προβασκίδες
ρίχνονται στή δουλειά οἱ καουμπόδες στήν Ἀθήνα
μέσα σέ μέγα-Κάτιλακ, ἐγὼ ὁ μικρομέγαλος
πού ἀσπάζομαι τήν ἑλληνικότητα τῆς φιλοσοφίας
πέφτω μέσ' στίς λάσπες-
«μέρα Μαγιοῦ μοῦ μίσεψες» κι ἀκόμα νά ῥθεις,
ἀλλά ὅπως πᾶμε ἢ βροχή θά ξαναπέσει στά κεφάλια,
θά ξαναπέσει πάνω στούς φασίστες καί θά γυαλίσει τὰ ἔνσημα.
Ἡ βροχή σταμάτησε τὰ αὐτοκίνητα γέμισαν τούς δρόμους,
ἢ γυναῖκα μου κάπου θά ἔχει σφηνωθεῖ,
ὁ φόβος μαλακώνει μέσα μας
καί τὰ μπαλκόνια σάν ὄριμα φρούτα γέρνουν,
γέρνουν καί τὰ στήθη σου καθώς γερνάς,
ξεφυλλίζω κάπου καί χαμογελώ.
Ἡ ποίηση μᾶς ξεκουράζει;
Ἡ οὐραία εἶναι ὑπέροχος.

